

čl. 386 obch. zák. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Žaloba na speditéra promlčí se v jednom roce, ale jen z důvodů, v čl. 386 obch. zák. výčetmo vyjmenovaných, totiž pro úplnou ztrátu, úbytek, poškození, neb opožděné dodání zboží. V žalobě domáhá se sice žalobkyně na žalované náhrady škody za ztrátu (úbytek, poškození) dopravovaného papíru, ale při ústním jednání dne 16. října 1923 prohlásila výslovně, že žaluje z důvodu náhrady škody pro nesprávné provedení pojišťovacího příkazu. Tento náhradní nárok není uveden v čl. 386 obch. zák., nepodléhá tedy tato žaloba promlčení tam stanovenému a posoudil první soud věc po zákonu nesprávně, zamítнув žalobu proto, že je podle článku 386 promlčená. Nutno tudíž rozhodnouti ve věci samé. Odvolací soud tak učiniti nemůže, poněvadž nejsou zjištěny skutečnosti, k tomu nezbytně nutné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Třebaže správným jest názor stěžovatelů, že by ke sporu bylo nedošlo, kdyby nebylo ztráty (poškození) zboží, žalobkyní straně žalované jako zasílateli odevzdaného, jest tento nejzazší skutkový důvod žaloby přece bez významu pro její právní ráz. Právní ráz žaloby dochází výrazu ve skutkovém přednesu žalobním. Podle tohoto však žalobkyně neuplatňuje nárok na náhradu škody tím, že zboží bylo ztraceno nebo poškozeno, nýbrž domáhá se náhrady škody, která jí prý nastala, protože žalovaná strana prý nesprávně provedla příkaz žalobkyně, by zboží řádně pojistila, pokud se týče, protože se zdráhá plniti svůj závazek, plynoucí z toho, že žalobkyně zboží u žalované samé pojistila. Směřuje tudíž žalobní nárok zřejmě k tomu, by žalobkyně došla náhrady za to, že se jí nedostalo odškodného z pojišťovací smlouvy. Je na snadě, že žalobkyně takto neuplatňuje nárok ze smlouvy zasílatelské vůbec a zejména ne nárok druhu v čl. 386, odstavec první, obch. zák. vytčeného.

Čís. 3681.

Příslušnost dle řu 49 čís. 2 j. n. vztahuje se na všechny nároky nemanželské matky, jež uplatňuje proti nemanželskému otci na základě zákona v řízení sporném, tudíž i na nároky podle řu 1328 obč. zák.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1924, R I 209/24.)

Nemanželská matka žalovala u sborového soudu nemanželského otce na zaplacení 2.880 Kč náhrady nákladů slehnutí a 5.620 Kč jako odškodnění dle řu 1328 obč. zák. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro věcnou nepřislušnost soudu. D ů v o d y: Zjištěno jest, že žalobkyně dne 6. února 1919 porodila dítě a že žalovaný uznán byl otcem tohoto dítěte. Žalobou domáhá se ža-

lobkyně na žalovaném jednak náhrady nákladů slehnutí podle Šu 167 obč. zák. 2.880 Kč, jednak podle Šu 1328 obč. zák. náhrady za újmu, která jí vznikla na budoucí existenci a bezúhonné pověsti 5.620 Kč, poněvadž žalovaný prohlásil, že ji za manželku nikdy nepojme, poněvadž dítě, které se jí narodilo, není jeho dítětem. Z toho plyne, že jde o nároky žalobkyně z otcovství žalovaného. Nelze pochybovati, že nárok na základě Šu 167 obč. zák. lze uplatňovati výhradně u okresního soudu. Jde jen o to, zda též spor o nárok dle Šu 1328 obč. zák. náleží podle Šu 49 čís. 2 j. n. na okresní soud. § 49 čís. 2 j. n. mluví všeobecně o závazcích nemanželského otce vůči matce ze zákona, nerozeznává povinnost otce nahraditi matce náklady slehnutí od závazků podle Šu 1295 a násl. obč. zák., pročež nutno míti za to, že pod ustanovení Šu 49 čís. 2 j. n. spadají veškeré nároky matky, jež tato uplatňuje na základě zákona v řízení sporném. V případě tomto jde o matku (ženu) i o zákonnou povinnost nemanželského otce vůči ní. Jest proto ku rozhodování o tomto nároku povolán výhradně okresní soud. Dle toho byl zemský soud v Praze ku projednávání této rozepře věcně nepřislušným. Nepřislušnost ta nedá se ani úmluvou stran zhojiti (§ 104 j. n.) a dlužno k ní z moci úřední přihlížeti, třeba i vytýkána nebyla (§ 240 odstavec druhý c. ř. s.). Jest proto rozsudek ve smyslu Šu 477 čís. 3 c. ř. s. zmatečným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení vyhovuje v podstatě zákonu a stavu věci, opírajíc se zřejmě o rozhodnutí Nejvyššího soudu, uveřejněné pod č. 1106 sb. Vážný. Na tom nemění ničeho, že, jak se zdá, v částce 2.880 Kč zahrnut jest též nárok podle Šu 1042 obč. zák. na náhradu nákladu, jež žalobkyně za žalovaného činila na výživu a ošetřování dítěte, neboť i tento nárok patří k výlučné věcné příslušnosti okresního soudu (viz rozh. čís. 603 sb. Vážný). Otázku, zda by žaloba o nárok podle Šu 1328 obč. zák. patřila před sborový soud, kdyby k porodu nebylo došlo, netřeba v tomto případě řešiti, ježto žalobkyně, třebaže se v úvodě žaloby zmiňuje o svedení za nesplněného slibu manželství, nárok na 2.880 Kč uplatňuje výslovně jako následek těhotenství a slehnutí a navazuje slovy »kromě toho jsem utrpěla újmu«, takže i tento nárok dovozuje z těhotenství a slehnutí, tedy z nemanželského otcovství.

Čís. 3682.

Zákon o posloupnosti do statků střední velikosti (český zemský zákon ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák.) není na překážku odprodeji některých pozemků za účelem splnění dotační povinnosti.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1924, R I 237/24.)

Žádosti čtyř provdaných dcer, by jim manželský otec vyplatil věnem po 6.000 Kč, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto